

Ψυχή βαθιά

Θανάσης Χειμωνάς,

Athens Voice, 13/11/2013

Σαν χθες το θυμάμαι. Ένα βροχερό απόγευμα του περασμένου Ιούνη (sic) κατευθύνομαι με ταξί στη φίλη χώρα που εμείς αποκαλούμε «Σκόπια». Λίγο πριν διασχίσω τα βόρεια σύνορα της χώρας μας βλέπω στο ίντερνετ του smartphone μου πως ο Σαμαράς κλείνει την ΕΡΤ. Πως ο Σίμος Κεδίκογλου βγήκε χαρωπά χαρωπά στην TV και ανακοίνωσε πως η κρατική ραδιοτηλεόραση θα αποτελέσει άμεσα παρελθόν γιατί ήταν διεφθαρμένη, βαρετή, μπλιαχ και άλλα τέτοια. Μετά τα σύνορα το ελληνικό 3G χάθηκε και, μια και δεν έχω την οικονομική άνεση να πληρώνω το αντίστοιχο σκοπιανό, άρχισα τα τηλεφωνήματα στην πατρίδα. Με αυτό τον τρόπο έμαθα πως την ώρα που στο στούντιο μιλούσε ο Γιάννης Ζουγανέλης έπεσε «μαύρο» και ΕΤ1, ΝΕΤ και ΕΤ3 βουβάθηκαν.

Είχα γράψει για το θέμα στην Athens Voice και δεν πρόκειται να αλλάξω ούτε ένα κόμμα από τις τότε απόψεις μου. Πίστευα και πιστεύω πως επρόκειτο για μια πρωτοφανή συνταγματική εκτροπή, για μια αδιανόητη απόφαση ενός πολιτικού κόμματος (οι 120κάτι βουλευτές της Νέας Δημοκρατία δεν συνιστούν κυβερνητική πλειοψηφία) να κλείσει την τηλεόραση και το ραδιόφωνο της χώρας για να καλύψει τις απολύσεις επίορκων δημοσίων υπαλλήλων που δεν έγιναν ποτέ.

Αντίθετα, η πρόσφατη εισβολή των ΜΑΤ δεν μου προκάλεσε ιδιαίτερα συναισθήματα. Όλοι την περιμέναμε, όλοι γνωρίζαμε πως θα γινόταν και το μόνο ζητούμενο ήταν γιατί επελέγη η συγκεκριμένη στιγμή που η Τρόικα βρισκόταν σε ελληνικό έδαφος και που η Ελλάδα αποτελούσε καζάνι που βράζει μετά την τρομοκρατική επίθεση στη Λεωφόρο Ηρακλείου. Το ντου αυτό της αστυνομίας αποτέλεσε απλώς την τελευταία (;) παρενέργεια του φριχτού σφάλματος του Ιουνίου.

Ας ταξιδέψουμε όμως πίσω στο χρόνο και ας θυμηθούμε τι ακολούθησε εκείνη τη μαγική θερινή έμπνευση των Σαμαρά-Κεδίκογλου. Από τις πρώτες στιγμές, πλήθος κόσμου κατέκλυσε το χώρο μπροστά από το ραδιομέγαρο. Ήταν από τις λίγες φορές σε αυτή τη χώρα που συναντήσαμε μια αυθόρμητη μαζική κινητοποίηση, χωρίς ιβέντ στο Facebook και καλέσματα «17χρονων μπλόγκερς». Φυσικά το καπέλωμα δεν άργησε...

Λίγες μέρες μετά, είχα την τιμή να προσκληθώ σε μία από τις εκπομπές που γυρίστηκαν για συμπάρασταση στην «πειρατική» πια ΕΡΤ. Ο κόσμος έδινε βροντερό παρών απ' έξω, τα κομματικά και αντιμνημονιακά πανό όμως είχαν υπερκαλύψει τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων της ΕΡΤ. Μέσα στο κτίριο ξεχώριζες δύο τύπους ανθρώπων: α) Τους εργαζόμενους οι οποίοι, παρά το άγχος και την αγωνία για το ίδιο τους το μέλλον, προσπαθούσαν με το χαμόγελο στα χείλη να εξυπηρετήσουν τους καλεσμένους στις εκπομπές και να διαφυλάξουν την τάξη β) Κάτι μυστήριους τύπους με μουστάκες (εντάξει, όχι όλοι τους) που τσαμπουκαλεύονταν δεξιά και αριστερά και ενίοτε αλληλοβρίζονταν για αδιευκρίνιστους σε μένα λόγους. Η ατμόσφαιρα μύριζε μπαρούτι.

Εγώ έφυγα σαν κύριος, αργότερα όμως έμαθα πως κάποιοι συνομιλητές μου (άνθρωποι που βρέθηκαν εκεί για να στηρίξουν τον αγώνα της ΕΡΤ!) φυγαδεύτηκαν από την πίσω πόρτα.

Λίγες μέρες αργότερα διάβασα στο ίντερνετ ένα κείμενο πολυδιαφημισμένου «επαναστάτη» δημοσιογράφου (ο οποίος πριν το επαχθές και απεχθές μνημόνιο δεν υπήρχε στο χάρτη). Εκεί κατονομαζόμουν εγώ προσωπικά και όλοι οι υπόλοιποι «μνημονιακοί» που τολμήσαμε να πατήσουμε τα ιερά χώματα της Αγίας Παρασκευής σε ένα δριμύτατο κατηγορώ κατά όσων μας κάλεσαν. Δεν είχαμε πλέον να κάνουμε με καπέλωμα αλλά με καπηλεία, με έναν αισχρό

ψευτοπολιτικό μανιχαϊσμό: Αν δεν είσαι αντιμνημονιακός και «αριστερός» (όπως ορισμένοι αντιλαμβάνονται τη λέξη) δεν έχεις δικαίωμα να υπερασπίζεσαι την ΕΡΤ. Δεν σε θέλουμε, ρε παιδί μου!

Η κυβέρνηση κλυδωνίστηκε, αλλά δεν έπεσε. Αποδυναμώθηκε ωστόσο με την αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ. Ο Σαμαράς έκανε όσο πίσω θεωρούσε πως τον έπαιρνε, συμφωνήθηκε η ΕΡΤ να ξανανοίξει άμεσα (κάτι που προέβλεπε και η απόφαση του ΣΤΕ) και σταδιακά να (επανα)προσληφθούν 2.000 άτομα. Η κατάσταση εκτονώθηκε, ο κόσμος γύρισε σπίτι του, αλλά η κατάληψη συνεχίστηκε. Ποιοι τη συνέχισαν; Ένα ανομοιογενές κράμα από μεγαλοσυνδικάλες, καλοθελητές «αριστερούς», αλλά και ορισμένους εργαζόμενους που παρασύρθηκαν από το θυμικό τους ή αντιμετώπισαν με δυσπιστία το εγχείρημα ΔΤ-ΝΕΡΙΤ. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, όσοι κατέθεσαν αίτηση να επαναπροσληφθούν στο νέο εθνικό ραδιοτηλεοπτικό φορέα χαρακτηρίστηκαν προδότες και δηλωσίες. Το όλο εγχείρημα της «ελεύθερης» ΕΡΤ (οι εκπομπές της οποίας εξέπεμπαν πλέον μόνο από το ίντερνετ και είχαν μηδαμινή θεαματικότητα) βαφτίστηκε «επιτυχημένο πείραμα αυτοδιαχείρισης». Φυσικά, η αυτοδιαχείριση στηρίζεται στα δικά σου οικονομικά μέσα και όχι στα χρήματα του δημοσίου.

Έτσι, μια ωραία και άγρια πρωία τα ΜΑΤ έβαλαν τέλος στην κατάληψη. Θα μπορούσε βέβαια να βρεθεί μια συμβιβαστική λύση ανάμεσα στους εργαζομένους (οι οποίοι, επαναλαμβάνω έχουν τα περισσότερα δίκια με το μέρος τους) και την κυβέρνηση. Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω πώς διεξήχθησαν οι διαπραγματεύσεις και ποιος δεν έκανε πίσω. Δεν μάθαμε καν ποια ήταν τα αιτήματα των εργαζομένων. Ακόμα και το ύστατο ραδιοφωνικό διάγγελμα, πριν την «εισβολή» όμως, με τον εκφωνητή να μιμείται μέχρι κεραίας την ιστορική ανακοίνωση του Κώστα Σταυρόπουλου όταν το '41 έμπαιναν οι Γερμανοί στην Αθήνα, καταλήγοντας μάλιστα στο εμφυλιοπολεμικό «Ψυχή βαθιά», απέδειξε γλαφυρά πόσο λάθος δρόμο είχε πάρει ένας αρχικά δίκαιος αγώνας. Ακολούθησαν οι γνωστές πολιτικές εξελίξεις. Η πρόταση μομφής του ΣΥΡΙΖΑ, το show των Κωνσταντοπούλου-Μακρή έξω από το ραδιομέγαρο, ο τσαμπουκάς ανάμεσα σε Σαμαρά και Τσίπρα στη Βουλή, η αποχώρηση της Θεοδώρας Τζάκρη από το κυβερνητικό στρατόπεδο. Εξελίξεις θεαματικές μεν, άνευ ουσίας δε. Η μπάλα είναι πλέον στην κυβέρνηση. Η οποία πρέπει να προχωρήσει στην αναστήλωση της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης (σίγουρα με πιο γοργούς ρυθμούς από αυτούς της ΔΤ ως τώρα), αλλά και να εγγυηθεί τη διαφάνεια και την αξιοπιστία του νέου φορέα. Ο Θεός βοηθός...

Εκτύπωση στις 14/11/2013

Από την ιστοσελίδα **Μεταρρύθμιση**

www.metarithmisi.gr/el/sx_printText.asp?textID=24274